

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 24 czerwca 2004 r.

w sprawie C-278/02 (wniosek Berufungssenat I der Region Linz bei der Finanzlandesdirektion für Oberösterreich o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Herbert Handlbauer GmbH ⁽¹⁾

(Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Wołowina i cielęcina — Refundacja wywozowa — Zwrot niesłusznie pobranych kwot — Postępowanie w sprawie nieprawidłowości — Art. 3 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95 — Skutek bezpośredni — Okres przedawnienia — Przerwanie biegu przedawnienia)

(2004/C 201/06)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-278/02, mającej za przedmiot skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 WE, przez Berufungssenat I der Region Linz bei der Finanzlandesdirektion für Oberösterreich (Austria) wniosek o wydanie, w ramach postępowania z powództwa Herbert Handlbauer GmbH, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 3 ust.1 rozporządzenia nr 2988/95 (WE, Euratom) Rady z dnia 18 grudnia 1995r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich. (Dz. U. L 312, str.1), Trybunał (druga izba), w składzie C.W.A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissochet, J.N. Cucha Rodrigues oraz R. Schintgen (sprawozdawca) i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 24 czerwca 2004 r. wyrok, który zawiera następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich jest bezpośrednio stosowany w Państwach Członkowskich, także w zakresie refundacji wywozowych produktów rolnych, w braku sektorowych przepisów wspólnotowych przewidujących krótszy, ale nie niższy niż 3 lata okres przedawnienia, lub ustawodawstwa krajowego ustalającego dłuższy okres przedawnienia.
- 2) Art. 3 ust. 1 trzeci akapit rozporządzenia nr 2988/95 winien być interpretowany w taki sposób, aby zawiadomienie danego przedsiębiorstwa o kontroli celnej nie stanowiło aktu odnoszącego się do śledztwa lub postępowania w sprawie nieprawidłowości powodującego przerwanie biegu przedawnienia, o którym mowa w ust. 1 pierwszy akapit tego artykułu chyba, że działania, których dotyczą zarzuty nieprawidłowości, zostały wystarczająco szczegółowo przedstawione w tym zawiadomieniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwszej izby)

z dnia 24 czerwca 2004 r.

w sprawie C-350/02, Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Holandii ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Przetwarzanie danych osobowych i ochrona życia prywatnego w sektorze telekomunikacji — Art. 6 i 9 dyrektywy 97/66/WE — Konieczność precyzyjnej identyfikacji zarzutów w uzasadnionej opinii)

(2004/C 201/07)

(Język postępowania: niderlandzki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-350/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. Shotton oraz W. Wils) przeciwko Królestwu Holandii (pełnomocnik: S. Terstal), mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, koniecznych dla przetransponowania do prawa krajowego art. 6 i 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/66/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie przetwarzania danych osobowych i ochrony życia prywatnego w sektorze telekomunikacji (Dz. U. L 24 z 1998 r., str. 1), a w każdym razie nie komunikując tych przepisów Komisji, Królestwo Holandii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy Traktatu WE, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. La Pergola i S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts (sprawozdawca), sędziowie, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 24 czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Transponując w sposób niekompletny art. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/66/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie przetwarzania danych osobowych i ochrony życia prywatnego w sektorze telekomunikacji w zakresie, w jakim, z jednej strony, art. 11.5 ust. 1 Wet houdende regels inzake de telecommunicatie (Telecommunicatiewet) odsyła do ogólnego przepisu wykonawczego, który nie został komunikowany Komisji Wspólnot Europejskich oraz, z drugiej strony, w zakresie, w jakim powołane w art. 11.5 ust. 3 de la Telecommunicatiewet przepisy wykonawcze nie zostały komunikowane Komisji, jak również transponując w sposób niekompletny art. 9 powyższej dyrektywy, Królestwo Holandii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Poza kosztami własnymi Królestwo Holandii poniesie również trzy czwarte kosztów Komisji.
- 4) Komisja poniesie swoje koszty własne w pozostałej części.

(¹) Dz.U. C 323 z 21.12.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 24 czerwca 2004 r.

w sprawie C-421/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 85/337/EWG — Niekompletna transpozycja)

(2004/C 201/08)

(język postępowania: angielski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostatecznie zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-421/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: X. Lewis) przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnik: Ph. Ormond), której przedmiotem było stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dostosowania się do art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. U. L 175, str. 40), zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. (Dz. U. L 73, str. 5), w odniesieniu do przedsięwzięć wymienionych w załączniku II ust. 1 lit. b) do tej dyrektywy, a w każdym razie nie notyfikując tych przepisów Komisji, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, R. Schington i N. Colneric (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 24 czerwca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Nie przyjmując w Szkocji oraz Irlandii Północnej przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu

dostosowania się do art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r., w odniesieniu do przedsięwzięć wymienionych w załączniku II ust. 1 lit. b) do tej dyrektywy oraz nie notyfikując Komisji przepisów przyjętych w tym celu w Anglii i Walii, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

- 2) Zjednoczone Królestwo zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 7 z 11.1.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 22 czerwca 2004 r.

w sprawie C-439/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Transport morski — Dyrektywa 95/21/WE — Bezpieczeństwo morskie — Kontrola statków przez państwo portu — Niewystarczająca liczba inspekcji)

(2004/C 201/09)

(język postępowania: francuski)

W sprawie C-439/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: K. Simonsson i W. Wils) przeciwko Republice Francuskiej (pełnomocnicy: G. de Bergues i P. Boussaroque) mającej za przedmiot stwierdzenie, że nie wykonując rocznie ogólnej liczby inspekcji odpowiadającej przynajmniej 25 % liczby pojedynczych statków, które wpłynęły do jej portów w roku 1999 i w roku 2000, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 95/21/WE z dnia 19 czerwca 1995 r. dotyczącej przestrzegania, w odniesieniu do żeglugi morskiej korzystającej ze wspólnotowych portów oraz żeglugi morskiej po wodach znajdujących się pod jurysdykcją Państw Członkowskich, międzynarodowych norm bezpieczeństwa statków i zapobiegania zanieczyszczeniom oraz pokładowych warunków życia i pracy (kontrola państwa portu) (Dz.U. L 157, str. 1), Trybunał (piąta izba) w składzie C. Gulmann, prezes izby, S. von Bahr i R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał 22 czerwca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie jest następujące: